



Arrest

nr. 228 339 van 31 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 mei 2019 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam: B.
Voornaam: I.
Geboortedatum: [...]1991
Geboorteplaats: A.
Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 10.05.2019.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Lokeren op 10.05.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

S 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene werd gehoord op 10.05.2019 door de politiezone van Lokeren en verklaart dat hij een Belgisch partner heeft, zonder meer details en zonder bewijzen. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat meneer niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als Meneer wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1 °: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

7° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale

bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het EVRM, van artikel 23 van het internationaal verdrag inzake de burgerrechten en politieke rechten (hierna: het BUPO-verdrag), van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij licht het eerste middel toe als volgt:

"5. De bestreden beslissing is manifest strijdig met de geciteerde bepalingen van het EVRM en het BUPO.

Voormelde bepalingen voorzien in het recht om te huwen en een recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Art. 12 EVRM bepaalt:

"Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten welke de uitoefening van dit recht beheersen."

Art. 23 BUPO bepaalt:

" 2. Het recht van mannen en vrouwen van huwbare leeftijd een huwelijk aan te gaan en een gezin te stichten wordt erkend. "

Terzake kan bovendien nuttig verwezen worden naar de bepalingen van de Omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand

en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf:

2. Opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten : Indien aan een vreemdeling; aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten (" BGV ") betekend werd\ een ontvangstbewijs (artikel 64, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) of een ontvangstbewijs (artikel 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) afgegeven werd zal de minister die bevoegd is voor de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen of zijn gemachtigde niet overgaan tot de uitvoering van dit " BGV ", en dit tot:

- de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning;

Hierin wordt uitdrukkelijk bepaald dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet meer kan worden uitgevoerd wanneer een huwelijksaangifte werd ingediend.

Uit deze bepaling kan logischerwijze (a fortiori) worden afgeleid dat na het indienen van een huwelijksaangifte geen bevel om het grondgebied te verlaten meer kan worden afgeleverd.

Indien de Omzendbrief bepaalt dat het (eerdere) bevel niet meer kan worden uitgevoerd wanneer een huwelijksaangifte werd gedaan, dient hier per analogiam (of a fortiori) uit te worden afgeleid dat geen nieuw bevel kan worden afgeleverd wanneer de Staatssecretaris kennis heeft gekregen van deze huwelijksaangifte (zie beslissing 9bis).

Door toch een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, schendt de betreffende attaché de artikelen 12 EVRM en art. 23 BUPO. Het wordt verzoeker immers door het bevel (en de uitvoering ervan) onmogelijk gemaakt om zijn huwelijk daadwerkelijk af te sluiten aangezien de voltrekking van het huwelijk onmogelijk is zonder de aanwezigheid van verzoeker voor de ambtenaar van de burgerlijke stand.¹

6.

Verwerende partij was op de hoogte van de intentie van verzoeker en mevr. L. om te huwen en was ook op de hoogte van de huwelijksaangifte, hetgeen ook blijkt uit de plotse betekening van de bestreden beslissing (als reactie op de huwelijksaangifte en de vaststelling van onwettig verblijf in hoofde van verzoeker). De ambtenaar van de burgerlijke stand heeft ongetwijfeld melding gemaakt van deze huwelijksaangifte, aangezien hij/ zij hiertoe verplicht is.

Verwerende partij kan aldus niet loochenen op de hoogte geweest te zijn van de huwelijksaangifte van verzoeker."

In het eerste middel citeert verzoeker artikel 12 van het EVRM en artikel 23 van het BUPO-verdrag. Daarnaast verwijst hij eveneens naar de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf. Verzoeker citeert uit die omzendbrief de bepaling waarin wordt gesteld dat indien aan een vreemdeling aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd, een ontvangstbewijs in de zin van artikel 64 §1 of artikel 1476 §1 van het BW werd afgegeven, de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of zijn gemachtigde niet meer overgaat tot de uitvoering van dit bevel en dit tot de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of de weigering om melding te maken van de wettelijke samenwoning. Verzoeker concludeert uit deze bepaling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet meer kan worden uitgevoerd wanneer een huwelijksaangifte werd ingediend. Volgens hem kan uit die bepaling a fortiori worden afgeleid dat ook na het indienen van een huwelijksaangifte geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgeleverd, als de bevoegde minister kennis heeft gekregen van de huwelijksaangifte. Verzoeker meent dat door toch een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, de artikelen 12 van het EVRM en 23 van het BUPO-verdrag worden geschonden aangezien dit het afsluiten van zijn huwelijk onmogelijk maakt aangezien een voltrekking van dit huwelijk onmogelijk is zonder zijn aanwezigheid. Volgens verzoeker was de gemachtigde op de hoogte van zijn intentie om met Mw. L. te huwen en eveneens van de huwelijksaangifte, omwille van de plotse betekening van de bestreden beslissing. De gemachtigde kan volgens verzoeker niet loochenen op de hoogte geweest te zijn van de huwelijksaangifte, nu de ambtenaar van de burgerlijke stand de verplichting heeft melding te maken van die huwelijksaangifte aan de gemachtigde.

De Raad wijst erop dat artikel 12 van het EVRM en artikel 23 van het BUPO-verdrag weliswaar een recht inhouden om te huwen maar niet op een plaats naar keuze. Enkel wanneer de huwelijksplannen concreet en ernstig zijn en niet redelijkerwijze kan worden gevraagd om het huwelijk elders te sluiten, kan een verwijdering in strijd zijn met artikel 12 van het EVRM (Commissie Mensenrechten, 12 juli 1976, nr. 7175/75, X v. Federale Republiek Duitsland (onontvankelijkheidsbeslissing)). Verzoeker toont niet

aan en het blijkt ook niet uit het administratief dossier dat hij niet kan huwen in Marokko, dat tevens het land van oorsprong is van zijn Belgische partner. Verzoeker gaat in zijn betoog niet in op de motieven van de gemachtigde in de bestreden beslissing waarin deze laatste stelt dat verzoeker niet aantoonbaar enkel in België een gezinsleven te kunnen hebben en het niet mogelijk zou zijn een gezinsleven te ontwikkelen in het herkomstland. Het loutere feit dat verzoekers Belgische partner niet kan worden gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, maakt volgens de gemachtigde niet dat zij verzoeker niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel verzoeker als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België van bij het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker in België. Waar verzoeker stelt dat zijn aanwezigheid noodzakelijk is om een huwelijk daadwerkelijk af te sluiten, kan de Raad hem volgen dat dit naar Belgisch recht is vereist. Echter, hiermee verklaart verzoeker niet waarom het voor hem en zijn partner, eveneens van Marokkaanse origine, niet mogelijk zou zijn te huwen in Marokko en aldaar een gezinsleven te leiden.

Een schending van artikel 12 van het EVRM of van artikel 23 van het BUPO-verdrag blijkt niet.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Zoals hierboven reeds aangehaald, blijkt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing is ingegaan op het door verzoeker aangehaalde gezinsleven met zijn Belgische partner. Hij is ook overgegaan tot een belangenafweging door erop te wijzen dat verzoeker niet aantoonde enkel in België een gezinsleven te kunnen hebben en het niet mogelijk zou zijn een gezinsleven te ontwikkelen in het herkomstland. Het loutere feit dat verzoekers Belgische partner niet kan worden gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten maakt volgens de gemachtigde niet dat zij verzoeker niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel verzoeker als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België van bij het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker in België.

De Raad is van oordeel dat het aan verzoeker toekwam deze concrete belangenafweging te betwisten. Nu dit niet is gebeurd, kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

Waar verzoeker wijst op zijn citaat uit de omzendbrief van 17 september 2013 kan hij enkel gevolgd worden waar hij aanvoert dat uitdrukkelijk is bepaald dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet meer kan worden uitgevoerd wanneer een huwelijksaangifte werd ingediend. Anders dan verzoeker aanvoert, kan uit een lezing van de door hem aangehaalde bepaling niet worden afgeleid dat geen bevel om het grondgebied te verlaten meer zou mogen worden afgegeven als een huwelijksaangifte voorligt. Ook al zou de Raad begrip kunnen opbrengen voor het standpunt van verzoeker dat het vrij “onlogisch” is wel al een bevel te geven en dus een terugkeerverplichting op te leggen als de huwelijksaangifte voorligt en een eventueel onderzoek naar een schijnhuwelijk nog lopende is, terwijl men aanneemt dat de uitvoering ervan moet opgeschort worden, dan nog komt het de Raad niet toe zich over de “logica” van de bepalingen van een regel uit te spreken. Met het betoog wordt immers geen onwettigheid aangetoond. Bovendien, en niet in het minst, moet verweerder in de nota gevolgd worden waar hij aanvoert dat er geen bewijs voorligt dat effectief een huwelijksaangifte werd ingediend. Verweerder merkt terecht op dat het administratief dossier geen huwelijksaangifte bevat. Bovendien heeft verzoeker dit ook niet gevoegd aan zijn verzoekschrift. Hoe dan ook is dus om verschillende redenen niet aangetoond dat thans de situatie voorligt zoals bedoeld in de voormelde omzendbrief.

Verzoeker licht in zijn eerste middel niet toe op welke wijze de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt of de artikelen 1 tot en met 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991. In principe zijn deze onderdelen van het eerste middel dan ook onontvankelijk.

Mocht verzoeker toch doelen op een verkeerde feitenvaststelling en een gebrek aan afdoende motivering met zijn betoog dat de gemachtigde op de hoogte was van zijn intentie om te huwen en van de huwelijksaangifte, dan meent de Raad dat wat betreft de intentie om te huwen de gemachtigde hiermee op afdoende wijze heeft rekening gehouden in de motieven die verzoeker grotendeels ongemoeid laat. Wat betreft zijn stelling dat de gemachtigde niet zou kunnen loochenen op de hoogte te zijn geweest van zijn huwelijksaangifte, volgt de Raad verzoeker om de voormelde redenen niet, aangezien hier geen spoor van terug te vinden is in het administratief dossier.

De gemachtigde heeft ook geen schending begaan van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 1 tot en met 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

Hoe dan ook begrijpt de Raad niet hoe de gemachtigde artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 zou kunnen schenden, nu blijkt dat deze bepaling enkel stelt: “Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursleden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.” Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, het bestuur en de bestuurde.

Het eerste middel is ongegrond.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het tweede middel toe als volgt:

“7.

Geheel ten onrechte tracht de bestreden beslissing voor te houden dat het hoorrecht van verzoeker geëerbiedigd zou zijn.

Verwerende partij houdt voor dat verzoeker zou zijn gehoord door de politiezone van Lokeren op 10 mei 11.

Niets is minder waar.

Verzoeker werd weliswaar geïntercepteerd door de politie van Lokeren, doch hij werd in geen geval verhoord door de politie van Lokeren. Verzoeker spreekt enkel Arabisch en er was geen tolk aanwezig zodat een verhoor eenvoudigweg praktisch onmogelijk was.

De vaststelling dat blijkbaar door de betreffende politie-agenten een administratief verslag werd opgesteld, betekent uiteraard niet dat verzoeker effectief gehoord werd en in de mogelijkheid werd gesteld zijn standpunt daadwerkelijk en naar behoren kenbaar te maken.

Een daadwerkelijke eerbiediging van het hoorrecht veronderstelt uiteraard meer dan het opstellen van een administratief verslag vreemdelingencontrole en het toevoegen ervan aan het administratief dossier. De daadwerkelijke eerbiediging van het hoorrecht vergt meer dan het naleven van enkele (vaak routinewijs uitgevoerde) formaliteiten...

Ook in het dossier van verzoeker is men duidelijk niet verder gekomen dan het routinewijs opstellen van een administratief verslag zonder zich blijkbaar zelfs maar de vraag te stellen of de aanwezigheid van een tolk niet nuttig zou zijn om het standpunt van verzoeker te vernemen, te begrijpen en juist weer te geven.

Aldus dient onvermijdelijk geconcludeerd dat verwerende partij in casu allerm minst aannemelijk maakt dat verzoeker voor de totstandkoming van de bestreden beslissing effectief in de mogelijkheid werd gesteld zijn standpunt naar behoren kenbaar te maken .

8.

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie bepaalt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (zie Arrest van het Hof van Justitie dd. 5 november 2014 (C 166/ 13 en arresten Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, punten 33 en 36; M., C-277/11, EU:C:2012:744, punten 81 en 82, alsmede Kamino International Logistics, C-129/13, EU:C:2014:2041, punt 28).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (arresten M., EU:C:2012:744, punten 82 en 83, alsmede Kamino International Logistics, EU:C:2014:2041, punt 29).

Dat recht maakt aldus integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie in die zin arrest Sopropé, EU:C:2008:746, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (zie arresten Technische Universitat München, C-269/90, EU:C:1991:438, punt 14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te

begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest M., EU:C:2012:744, punt 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arresten Sopropé, EU:C:2008:746, punt 38; M., EU:C:2012:744, punt 86, alsmede G. en R., EU:C:2013:533, punt 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (arrest G. en R., EU:C:2013:533, punt 35).

Of sprake is van schending van de rechten van de verdediging moet voorts worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval (zie in die zin arrest Solvay/Commissie, C-I 10/10 P, EU:C:2011:687, punt 63), met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (zie arresten Commissie e.a./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P en C-595/10 P, EU:C:2013:518, punt 102 en aldaar aangehaalde rechtspraak, alsmede G. en R., EU:C:2013:533, punt 34).

Dit hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden, (zie opnieuw RvV 158 594, nr. 3.3.2.2.3)

9.

In casu ligt een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten voor.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door art. 41 van het Handvest is in casu derhalve van toepassing.

Bezwaarlijk kan worden voorgehouden dat verzoeker de mogelijkheid werd geboden naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken en voordat een besluit wordt genomen.

Verzoeker werd op 10 mei 2019 geïntercepteerd door de politiediensten van Lokeren, doch werd - in tegenstelling tot hetgeen wordt beweerd- helemaal niet in de mogelijkheid gesteld om zijn standpunt kenbaar te maken. Verzoeker spreekt Arabisch en een tolk was niet aanwezig (minstens heeft verzoeker deze niet gezien) zodat bezwaarlijk kan worden voorgehouden dat verzoeker zijn standpunt naar behoren heeft kunnen uiteenzetten voor de totstandkoming van de beslissing.

10.

Indien het hoorrecht van eerbieder geëerbiedigd zou zijn, quod non, hij hij zijn individuele omstandigheden kunnen aanvoeren en de Staatssecretaris ervan weerhouden de bestreden beslissing te nemen.

Verzoeker had kunnen wijzen op het gezinsleven (in de zin van art. 8 EVRM) en de huwelijksaangifte met zijn aanstaande echtgenote, mevr. J. L., waartoe hem evenwel niet de mogelijkheid werd geboden.

11.

In de bestreden beslissing wordt nog overwogen dat verzoeker geen details of bewijzen kon bijbrengen m.b.t. zijn Belgische partner.

Zulke overweging is gelet op de specifieke omstandigheden niet ernstig en onredelijk.

Verzoeker werd geïntercepteerd door de politie van Lokeren: hoe kan verzoeker (onmiddellijk na interceptie) bewijzen bijbrengen? Hoe kan verzoeker details toelichten wanneer er geen tolk is voorzien die het hem mogelijk moet maken zijn standpunt kenbaar te maken.

Verwerende partij legt de bewijslast (terecht) bij verzoeker, doch heeft manifest verzuimd om de omstandigheden te creëren binnen dewelke hij een verklaring kon afleggen en stukken kon bijbrengen. Nemo auditur in suam propriam turpitudinem allegans.

12.

Een schending van het hoorrecht iuo. het redelijkheidsbeginsel dient te worden aangenomen."

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht in het licht van artikel 41 van het Handvest, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Volgens verzoeker houdt de gemachtigde ten onrechte voor dat zijn hoorrecht is gerespecteerd. Hij wijst op het feit dat hij enkel Arabisch spreekt en er geen tolk aanwezig was toen hij geïntercepteerd werd door de politie van Lokeren. Verzoeker meent dan ook dat hij niet de mogelijkheid kreeg om zijn standpunt daadwerkelijk en naar behoren kenbaar te maken. Een daadwerkelijke eerbiediging van het hoorrecht vergt meer dan het naleven van enkele routineus uitgevoerde formaliteiten. Vervolgens ontwikkelt verzoeker een theorie omtrent artikel 41 van het Handvest. Indien het hoorrecht geëerbiedigd zou zijn, dan had verzoeker individuele omstandigheden kunnen aanvoeren die de gemachtigde ervan hadden weerhouden om de bestreden beslissing te nemen. Verzoeker zou immers kunnen wijzen hebben op zijn gezinsleven en zijn huwelijksaangifte met zijn aanstaande echtgenote, Mw. J.L. Verder acht verzoeker de bestreden beslissing onredelijk waar gesteld wordt dat hij geen details of bewijzen omtrent zijn Belgische partner

kon bijbrengen. Hij wijst op de omstandigheden van de interceptie door de politie van Lokeren en stelt zich de vraag hoe hij dan onmiddellijk bewijzen had kunnen bijbrengen. Hij werpt eveneens de vraag op hoe hij details had kunnen toelichten wanneer er geen tolk is voorzien die het hem mogelijk moet maken zijn standpunt kenbaar te maken. Verzoeker meent dat de gemachtigde inderdaad de bewijslast bij hem mag leggen maar dat evenwel de omstandigheden moeten gecreëerd worden om verklaringen af te leggen en stukken bij te brengen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Wat betreft de theoretische uiteenzetting over de hoorplicht en artikel 41 van het Handvest sluit de Raad zich hierbij aan. Wat betreft de concrete elementen eigen aan de zaak blijkt uit het administratief verslag dat verzoeker inderdaad heeft verklaard dat zijn moedertaal en gesproken taal het Arabisch is en blijkt niet dat een tolk aanwezig was bij zijn gehoor op 10 mei 2019. Toch volgt de Raad in casu het standpunt van verzoeker niet dat blijkt dat hij niet dienstig voor zijn belangen is kunnen opkomen. Verzoeker heeft melding kunnen maken van zijn partner en heeft een aantal duidelijke vragen gekregen waaronder de vraag of er elementen zijn die hij kenbaar wil maken betreffende de rechtmatigheid van zijn verblijf en familie- en gezinsleven. Hierop heeft hij geantwoord dat hij wil trouwen met L.J. Hij heeft ook haar geboortedatum, geboorteplaats, nationaliteit en dergelijke meer opgegeven. Er blijkt niet dat er zich tijdens het gehoor moeilijkheden hebben voorgedaan in de communicatie.

Verder volgt de Raad evenmin het betoog dat indien verzoeker beter zou zijn gehoord, hij individuele omstandigheden had kunnen aanvoeren die de gemachtigde ervan had kunnen weerhouden de bestreden beslissing te nemen. Verzoeker wijst immers concreet op zijn gezinsleven en op de huwelijksaangifte met zijn aanstaande echtgenote. De Raad stelt evenwel vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing heeft rekening gehouden met het door verzoeker aangehaalde gezinsleven, zodat dit geen nieuw gegeven betreft waarmee de gemachtigde geen rekening heeft kunnen houden omwille van de omstandigheden van het gehoor en dat een ander licht op verzoekers situatie had kunnen werpen. Wat betreft de huwelijksaangifte, herhaalt de Raad dat verzoeker geen huwelijksaangifte (of een kopie ervan) heeft gevoegd bij zijn verzoekschrift, zodat de Raad niet zonder meer kan aannemen dat verzoeker dit, in geval van een beter gehoor, zou voorgelegd hebben.

Een schending van het hoorrecht of van het unierechtelijk beginsel van het hoorrecht dat ook blijkt uit artikel 41 van het Handvest, wordt niet aanvaard.

Verder haalt verzoeker de onredelijkheid aan van het motief dat hij geen details of bewijzen met betrekking tot zijn partner kon bijbrengen gezien de specifieke omstandigheden van de interceptie en de afwezigheid van een tolk.

De Raad kan verzoeker volgen in zijn standpunt dat de omstandigheden van de nachtelijke interceptie door de politie, waarbij hij - blijkens het administratief verslag van de politie - als passagier in een wagen zat, en een gehoor onderging zonder tolk, het moeilijker kunnen maken voor verzoeker om verdere details over zijn Belgische partner te geven, dan de details die hij nu al heeft verschaft, en verdere bewijzen voor te brengen. Echter, zoals verweerder in de nota opmerkt, toont verzoeker zijn belang niet aan bij zijn argument omdat hij in het verzoekschrift evenmin verdere info of verdere bewijzen voorlegt in verband met zijn voorgehouden intentie om te huwen met Mw. J.L. Verzoeker toont ook niet aan welke elementen hij niet kon vermelden doordat hij niet werd gehoord met bijstand van een tolk, die nog niet door de gemachtigde gekend zijn. Dit deel van het tweede middel is dan ook onontvankelijk.

Het tweede middel is deels ongegrond, deels onontvankelijk.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES